

“Een hogere loonnorm is niet dodelijk voor de economie. Integendeel, het is net dé oplossing voor de economische crisis.”

TEKST
Renske De Maesschalck

FOTOGRAFIE
Mattia Swinnen

Gunter Kathagen zet zich al sinds zijn studententijd in voor de vakbond. “Al meteen toen ik startte op mijn eerste job aan de KU Leuven werd ik militant. Ik merkte dat er heel wat dingen beter konden, vooral op het vlak van veiligheid. Poetspersoneel bijvoorbeeld wist niet welke gevaarlijke stoffen het in de labo’s kon tegenkomen. Ze konden zich dus ook niet voldoende beschermen. Dat was niet de enige reden. Toen ik al enkele jaren aan het werk was, beheerste de discussie over het ‘pensioen met punten’ de actualiteit. De

invoering ervan zou een aanslag betekend hebben op het wettelijk pensioenbedrag. De combinatie van deze factoren overtuigde me toen om me nog intenser in te zetten voor sociale rechtvaardigheid.”

Een strijd die nooit voorbij is, zo bewijzen de recente discussies over het Interprofessioneel akkoord (IPA) en de loonnorm. Hoewel de discussie zich in de pers voornamelijk focust op de private sector, zijn die gesprekken voor alle sectoren in openbare diensten belangrijk. “Het is een misverstand dat het IPA enkel van belang is voor de privésector. Ten eerste vallen verschillende overheidsbedrijven, zoals De Lijn, NMBS en bpost rechtstreeks onder het IPA. Ten tweede worden de afspraken voor de privésector gebruikt als referentie voor de openbare sector. Neem bijvoorbeeld de loonnorm. Wat als er in de privésector definitief een loonplafond van 0,4 procent wordt opgelegd? Dan wordt dat ook voor de overheidsdiensten de referentie. Want wat de regering oplegt aan de privé sijpelt vaak door naar de openbare diensten. Dat zie je aan andere besproken punten zoals brugpensioenen, arbeidsduur, opleiding, mobiliteit ... Deze onderhandelingen zijn dus evengoed voor ons een hefboom om onze voorwaarden te verbeteren.”

Gunter Kathagen (33) werkt bij de FOD Werkgelegenheid. Hij ondersteunt er het hr-beleid en transversale projecten.

Wat dan met het argument dat een hogere loonnorm niet haalbaar is, gezien de economische realiteit en de crisis die ons na corona te wachten staat? “We pleiten voor een structurele verhoging van de brutolonen. Die verhoging zal net de oplossing zijn voor de economische crisis. Willen we de horeca en kleine zelfstandigen terug steunen als alles open gaat, dan moet er voldoende koopkracht zijn bij de werkende bevolking. Bovendien: hoe meer brutoloon bij de werkende bevolking, hoe meer inkomsten voor de overheid. En dat zou de openbare diensten die nu kreunen onder de vele besparingen ten goede komen.

“De sociale strijd blijft belangrijk, voor ieder van ons. Het is jammer dat te weinig mensen nog beseffen wat die sociale strijd ons in het verleden al heeft opgeleverd. De rechten die we nu hebben zijn er omdat de werkende bevolking die heeft geëist, niet omdat ze plots gegeven werden. Zo is de 8-urendag er gekomen na de algemene staking van 1919 en de invoering van het betaald verlof en het minimumloon na de algemene staking van 1936. Daarnaast zien we dat in 1944, tijdens een zware naoorlogse crisisperiode, de werkende bevolking het voor mekaar heeft gekregen om zaken zoals pensioen, kinderbijslag, ziekte-en invaliditeitsverzekering ... te laten invoeren. We zijn er als maatschappij pas op vooruit gegaan door die rechten af te dwingen. Het is deze strijd die we moeten promoten. Daarin zie ik nog steeds de collectieve kracht van de werkende bevolking.”

